

øvrigt havde været inde paa det, som vi fra vor Side den Gang saa tidt maatte beklage, nemlig ved Udentingsforhandlinger at søge at faa Sagen ind i et nyt Spor. Medens vi sad i Udvalget angaaende Prygleloven, og der endog fra Venstrereformpartiets daværende Ordfører, Birkedommer Sveistrup, var stillet et Forslag om at faa Pryglestraffen helt fjernet, medens vi altsaa vare i fuld Gang dermed, erfarede vi en skønne Dag, at Justitsministeren havde ført private Konferencer med de 11 Medlemmer af Reformpartiet. Da de 3 havde nægtet at være med, fortsatte han Forhandlingerne med de 8, og de bleve enige om at indbringe et nyt Lovforslag, der skulde gennemføre Pryglestraffen, som var bleven en Æressag for Justitsministeren, og hvis Gennemførelse skulde have vidt-rækkende politiske Følger, idet den skulde forberede Sprængningen af Venstrereformpartiet, Militærforliget og meget andet og først og fremmest skulde stive ham selv af, saa han kunde fortsætte paa sin Forbryderbane. Vi erfarede, at Sagen skulde lirkes igennem ved, at der forelagdes et helt nyt Lovforslag, hvori Pryglestraffen skulde sukres ind i en Mængde humane Bestemmelser for lettere at faa den til at glide, nemlig de betingede Straffedomme og Straffrihed for Børn under 14 Aar. Alligevel kneb det, og ved Sagens anden Behandling blev Prygleparagraffen, § 5 i Loven om Ændringer i Straffelovgivningen, kun vedtagen med 54 Stemmer mod 50. Af de 54 Stemmer vare endda de 4 Ministre. Kun med et saa knebent Flertal lykkedes det at gennemføre Prygleparagraffen her i Tinget. Jeg gør overfor Angreb paa Hovedstaden opmærksom paa — det kan sommetider have sin Betydning, Hovedstaden er Genstand for mange Angreb, og jeg skal ikke nægte, at der kan rettes berettigede Angreb mod den, ikke alt er her, som det burde være —, at Stor-Københavns Repræsentanter alle 16 stemte imod Legemsstraffen. Det staa som et Æresminde i Københavns politiske Historie, at da der var Tale om et Angreb paa vor og den almindelige europæiske Kultur, stod Hovedstaden samlet, da vilde Hovedstadens Repræsentanter ikke bøje sig for den overfladiske Følelsesopinion, som den Gang rejstes og blev misbrugt af et politisk Parti og dets Chef. Hvis København den Gang havde haft den Repræsentation, der grundlovsmæssigt tilkommer den, vilde Pryglestraffen være bleven forkastet her i Tinget, og saa vilde den Skamplet paa

dansk Kultur, som Pryglestraffens Genindførelse var, aldrig være bleven sat.

Altsaa, med kun 4 Stemmers Flertal, under de lidenskabeligste og mest ophidsede Kampe, ogsaa indenfor selve Venstrereformpartiet, lykkedes det at trumfe Legemsstraffens Genindførelse igennem. Saa kom Sagen til tredie Behandling, og da skete der noget, som heldigvis er yderst sjældent i den danske Rigsdags Historie og for øvrigt ogsaa umuligt ifølge vor Forretningsorden, men trods Umuligheden blev der gjort et Forsøg, og et Forsøg, der førtes igennem til Sejr. Vi Socialdemokrater greb til Obstruktionens Vaaben. Saa magtpaaliggende var den Sag os, i den Grad følte vi dens Alvor, at vi greb til de yderste Midler. Man søgte at tvinge Sagens Vedtagelse ved tredie Behandling igennem mod de forretningsordensmæssige Bestemmelser, det lykkedes at faa det fornødne Flertal til at trumfe dens tredie Behandling igennem, Lørdagen den 26. Marts, altsaa Lørdagen før Paaske. Saa greb man fra Socialdemokratiets Side til Obstruktion, og den lykkedes ogsaa, maaske fordi vi havde en Formand, der følte det moralsk berettigede i denne Obstruktion, en moralsk Berettigelse, der ogsaa blev anerkendt af en af Højres Talsmænd. Altsaa, selv fra konservativ Side følte man det moralsk berettigede i, at Befolkningen burde faa tilstrækkelig Tid til at summe sig, til at komme ud af den forlorne Følelsesopinion, til at tænke alvorligt over Sagen. Det lykkedes os at trække denne tredie Behandling ud saa mange Dage, at Loven ikke kunde komme op i Landstinget før Paaske. Saa blev Rigsdagssamlingen forlænget blot for denne ene Lovs Skyld. Men Udvalgsbehandlingen i Landstinget trak noget ud, og saa med eet brød den daværende Konseilspræsident af, sluttede Rigsdagssamlingen, og Prygleloven var foreløbig strandet.

Jeg tror, det er rigtigt i disse korte Træk at minde om den Sags Historie. Jeg havde halvvejs ventet, at den ærede Ordfører for Flertallet (Effersø) havde gjort det, det er ret almindeligt, at en Ordfører kort rekapitulerer en Sags Historie. Da han ikke har gjort det, mener jeg, det er min Pligt at gøre det.

Ved den Modstand, der fra Socialdemokratiet og fra anden Side blev gjort mod Legemsstraffen i 1903 og 1904, skabtes der en Række Fremskridt, det kan ikke nægtes. Modstanden var saa stærk, at den kun kunde overvindes ved, at man